

Goed gevuld op weg

Elders in het land liggen ook Yoij, Bibi en Dustin te slapen. Ze waren helemaal opgewonden omdat ze weer bij oma zouden gaan logeren. Vader en moeder snappen echter nog steeds niet goed waarom ze, alle drie tegelijk, zo graag naar oma gaan. Thuis zijn ze vaak aan het ruziën, vooral als de een iets wil doen wat de ander dan ook net wilde gaan doen. De derde is daar dan vaak blij mee, want uiteindelijk krijgt juist die dan vaak zijn zin. Het spreekwoord luidt niet voor niets: als twee honden vechten om een been, loopt de derde ermee heen!

Maar als ze alle drie tegelijk naar oma mogen, nou, dan zijn ze niet te houden! Dan zijn ze het altijd helemaal met elkaar eens! Als papa en mama dan vragen waarom het dan wel goed tussen hen gaat en ze niet lopen te ruziën, dan antwoorden de kinderen steevast: 'Ja, maar bij oma is het anders.' Papa en mama hebben alleen nog nooit te horen gekregen wat er dan wel zo anders is! Maar ja, dat heb je als je een groot geheim deelt: dat mag je nu eenmaal niet verklappen! En ach... alle broertjes en zusjes vechten of ruziën wel eens met elkaar, ook al is dat niet altijd even leuk. Je hebt gewoon soms even genoeg van elkaar! Net als grote mensen! In de gang van het huis wacht nu de bagage van de kinderen om morgenvroeg mee te worden genomen naar oma Trust. Iedereen die moet slapen, slaapt nu, ook al blijven er bij oma Trust maar Alarmen uit het Alarmapparaat komen!

Yoijs' smorgens het eerst wakker. Ze sluipt naar beneden en maakt zachtjes voor iedereen het ontbijt klaar. Ze wil zo snel mogelijk naar oma toe, want ze weet dat er weer veel problemen moeten worden opgelost. Ze vindt bij oma logeren eigenlijk veel leuker dan naar school gaan, al weet ze natuurlijk wel dat het echt nodig is om naar school te gaan en een diploma te behalen, zodat ze later dan ook echt kan gaan doen wat ze leuk vindt! Leuke dingen doen kost echter veel geld en dat moet je dan ook met werken verdienen. *Ze weet ook wel dat er veel mensen zijn die niet meer naar school zijn gegaan en dus geen diploma hebben. Daarvan zijn er ook best veel die dan echt stoute dingen gaan doen om wel aan geld te komen. Ze stelen het dan bijvoorbeeld van andere mensen. En dat vindt Yoj heel raar en zeker niet eerlijk.*

Inmiddels zijn vader en moeder ook wakker geworden. Nog slaperig lopen beiden naar beneden. Ze zijn blij verrast dat de ontbijttafel al klaarstaat en ze zo kunnen aanschouwen.

'Oh Yoj..dank je wel', zegt papa. 'Je bent een kei!' 'Hmm...lekker, een gebakken eitje', vindt mama en ze stopt haar vinger even in het eigeel om er alvast een likje van te nemen. Boven klinkt gestommel, een teken dat Dustin en Bibi ook onderweg zijn naar beneden. De kinderen eten nu goed en ook gezond, want ze weten dat ze een paar dagen veel energie en concentratie nodig zullen hebben. Yoj heeft voor iedereen een fruitsmoothie gemaakt. Ze heeft frambozen,

sinaasappels en blauwe bessen geperst, brood geroosterd, eitjes gebakken met tomaten en zelfs een pannetje havermoutpap klaargemaakt voor de liefhebbers. De kinderen schrokken nu zo veel naar binnen dat ze glimlachen bij het zien van de verbaasde blikken van papa en mama. Altijd wanneer ze naar oma gaan eten ze alles op, of het nu lekker is of niet. Ze maken zelfs geen ruzie, het lijken net lieve lammetjes. 'Ik vraag maar niets meer', zegt mama. 'Ik ook niet', zegt papa, '...maar waarom eten jullie nu wel alles op en zijn jullie zo lief?' vraagt hij dan. 'Haha', zegt Dustin. 'Je zou niets vragen, papa!' 'Nee, klopt, 'dat zou ik ook niet, maar ik probeerde het gewoon. Misschien dat jullie je dan verspreken en het me toch vertellen. Per ongeluk dan!' De kinderen kijken elkaar even aan, lachen alle drie en zeggen dan in koor: 'Er valt niets te vertellen!' Papa en mama geven het op. *Wie weet ...*, denken ze, *vertellen ze het ooit nog wel een keer!* Ze weten wel dat de kinderen bij oma Trust in goede handen zijn en dat die goed op ze past. Maar ze zijn zo benieuwd wat nu eigenlijk het geheim van oma is, waarom de kinderen ineens zo veranderen als ze bij haar gaan logeren. Ze eten dan heel goed en klieren minder met elkaar. Ze lijken dan zo groot en wijs! Er moet wat zijn! *Maar wat?* De kinderen manen hun ouders nu op te schieten, want ze willen snel naar oma worden gebracht. Iedereen vliegt naar boven om zich te wassen, tanden te poetsen en zich aan te kleden.

Papa en mama staan in de badkamer. Papa staat voor de spiegel en is zich aan het scheren; mama poetst haar

tanden en kijkt papa door de spiegel aan. 'Het is eigenlijk wel vreemd, hè'... sputtert ze wat moeizaam met al die tandpasta in haar mond, 'dat kinderen zo lief zijn en eten zonder te mopperen van: dat lust ik niet! Ze zijn ook echt heel blij dat ze naar oma kunnen gaan! Zijn wij dan misschien te strenge ouders?' vraagt ze een beetje bezorgd.

'Welnee, ben je gek...', lacht papa. 'Zo zijn de meeste kinderen als ze gaan logeren! Het is bij een ander altijd anders. Ze mogen meer, worden meer verwend en doen veel meer leuke dingen. Bovendien heeft mijn moeder daar nu ook wat meer tijd voor. En... ze hoeven niet naar school! Kijk maar eens hoe ze altijd terugkomen. Dan vliegen ze ons in de armen en zeggen dan: "*We zijn zo blij dat we weer thuis zijn bij jullie!*"'. 'Ja, dat is ook wel weer zo...', zegt mama opgelucht. 'Ze zijn dan ook altijd weer heel lief.' 'Ja,' lacht papa, 'tot ze zich weer gaan vervelen. Ik blijf er nieuwsgierig naar wat ze toch allemaal aan het doen zijn bij mijn moeder!'

'Misschien zoeken ze je vader wel...', zegt ze dan heel voorzichtig. Papa krijgt een verdrietige blik in zijn ogen. 'Dat geloof ik niet...', zegt hij zachtjes. 'Mijn vader is vermoedelijk heel ver weg. De kinderen blijven altijd in het bos en gaan er niet op uit. Althans, dat begrijp ik elke keer van ze. Dus, hoe kunnen ze mijn vader dan zoeken?'

Hij denkt nu even terug aan de dag dat zijn vader spoorloos verdween. Zijn moeder zegt dat haar man ooit weer tevoorschijn zal komen, maar dat dit nog wel even kan duren. Het is nu al bijna een jaar geleden dat hij

ineens wegging en niet terugkwam. Zijn vader had 'een missie', maar welke, dat weet blijkbaar niemand... behalve zijn moeder dan. Maar die houdt haar mond stijf dicht. Het is kennelijk zeer geheim. Toch mist hij zijn vader elke dag en hij hoopt dan ook dat die toch snel weer tevoorschijn zal komen. Ook de kinderen missen hun opa, heel erg. Vreemd genoeg praten ze er echter nooit over, behalve wanneer ze de fotoboeken doorbladeren! Het is net of ze meer weten dan hij! Maar dat schudt papa maar snel van zich af. Nee, dat gelooft hij niet. De kinderen weten er niets van af!

Mama geeft papa een kusje en zegt: 'Kom, laten we opschieten, want de kinderen zijn ongeduldig en willen snel weg. Het raadsel van je vader zal heus wel een keer worden opgelost. Je moeder zegt ook dat het echt wel goed komt.' Papa zucht even heel diep. 'Ja, het zal wel goed komen. Maar ik blijf het heel geheimzinnig en vreemd vinden.'

Vader houdt zijn hoofd even onder de koude kraan, zodat hij dat weer koel heeft.

Iedereen is nu klaar voor vertrek. De bagage is in de auto gezet en de kinderen staan al buiten, vol ongeduld wachtend op de in hun ogen zo trage papa en mama.

Dan rijden ze eindelijk weg, richting oma in het bos.